

Acaba Biz

– ahmet-sahin · 20 Nisan 2009

ACABA BİZ

Eve giderken 8.sınıfta okuyan oğlum birden durdu ve bana : 'Baba ben eve gitmek istemiyorum, dedemlere gideceğim.' dedi. Ben sormadan da sebebini söyledi : Şimdi evde yine annemle birlikte başlayacaksınız niye bu denemede şu yanlışları yaptın, Tuncay bak nasıl yine 470 almış, hadi bakalım kitaplarında hala çözülmeyen sorular var....

Devam etti konuşmasına, konuştukca sesi inceldi, ruhunun sıkıntısı gözlerine karartı olarak çöktü ve umutsuzca, anlamsızca baktı gözlerime. Başka bir şeyde konuşmadı eve varıncaya kadar.

Akşam herkes odasına çekilince eşimi alarak dışarıya dolaşmaya çıktım ve kendisine durumu açtım. Ve bir karar aldık, dedik ki hadi Poliana'cılık oynayalım. Ben başladım ilk önce : Allaha şükür oğlumuz sağlıklı, ya spastik olsaydı, ya gözleri kör olsaydı, yada böbrek rahatsızlığı olup makineye bağlı olsaydı biz ona her gün sınavla ilgili bir şeyler mi soracaktık.

Eşim devam etti : Oğlumuzun kumar alışkanlığımı var, yoksa alkolik veya bağımlımı. Ya böyle olsaydı şu an neleri tartışıyor olurduk. Efendi ve saygılı Allaha şükür...

Böylece iki saate yakın olumlu yönlerini konuştuk oğlumuzun ve yüz isteğimizden doksan sekizinde olumlu sonuç çıktı, bizse sadece bize göre yeterli olmayan başarısı için, bize göre az gelen çalışması için bir – iki kusura bakıp onu sık boğaz ve tedirgin ettik hep. Geleceğin adına, senin için deyip kendi kararlarımızı direttik.

Sonra ben başladım eşime sormaya: Sen sabahları daha erken kalkıp her gün pohça börek yapabilirsin, yeni yemek tarifleri öğrenip uygulayabilirsin, valla Hatice Hanım senden güzel yemek yapıyor, Aşşelerin evi pırıl pırıl daha fazla dikkat edebilirsin temizliğe, ütöleri hep baştan sağma yapıyorsun, Bayağı sinirlenen eşim aldı bu sefer sazı eline : Akşamları gelip televizyonun başına devrilmesini biliyorsun, kendine ek iş bulabilirsin, millet akşamları özel derse. Soru hazırla, dergi tashihi yap, dil öğren, kocaman adamsın, daha fazla para kazanman lazım , sabahları kalkıp kahvaltı hazırlasan elinemi yapışır, bir akşam da bulaşıkları yıokayıver ne olur...

Bu şikayetlerde oynadığımız oyunun ikinci bölümüydü. Kısaca bizler sanki her yönüyle mükemmeliz, sanki yapabileceklerimiz şu an sahip olup yaptıklarımız... Ama biz yetişkin olmamıza rağmen mazeretimiz varken ÇOCUKLARIMIZIN mazereti olamaz. Ve her şey onlar için! Bizlerde anne-babalarımızın bir dediğini iki yapmamışızya! tam da onların istediği gibi kişiler oldukya!....

Evet, biz eşimle bu oyunu oynuyoruz çocuklarımıza yaklaşırken. Gerçekten hayatta en değerli varlıklarımız onlar bizim, o halde onlar adına iddia edip onları anlamamak ve gelişmelerini sadece sınav ve gelecek kaygısıyla olumsuz etkilemeye hakkımız olmadığını düşünüyoruz biz. Onlar da bizim gibi ayrı bağımsız birer ruh, birer birey ve kendi tarzları ve yolları var.

Bu arada biz bu oyunun adına Acaba Biz diyoruz.